

først, at vi skulle huske paa, at det kun var en Undersøgelsescommissions Resultat, der forelaa, og ikke nogen Dom. Deri er jeg fuldstændig enig; men det er netop derfor, jeg rettede en Breibedelse ogsaa mod den nuværende Regjering, fordi den har kunnet lade et saadant Actstykke ligge hen, istedetfor gennem Dom at faae konstateret, hvad der er det Rette. Jeg antager, at der ved Nedsættelsen af en Undersøgelsescommission — ikke af denne Regjering, men af en tidligere — ikke er handlet meningsløst, men at man har gjort det for at komme til et Resultat og see at faae Sagen opklaret saaledes, at man kunde fatte en Beslutning om enten at affædige Vedkommende efter § 6 eller anlægge Sag imod ham. Jeg har uregtelig, efter hvad der er fremkommet ved Undersøgelsescommissionen, den Anstuelse, at der foreligger tilstrækkeligt graverende Bestyldninger mod ham til at instituere Sag, og det er min fulde Overbeviisning, og det er navnlig det, jeg badler vedkommende Embedsmand for, at han, naar saadanne stærke Bestyldninger fremkomme som de, der her ere fremtraadte for Offentligheden paa alle mulige Maader, at han saa sidder aldeles stille, uden at søge at gjøre den Sag klar, saa at virkelig hans Hæderlighed kunde komme frem. Gjør han ikke saadanne Skridt, saa troer jeg, der er saameget mere Grund for Ministeriet til at affædige ham efter § 6; thi det maa da antages, at han ikke har reent Brød i Posen. Jeg troer ikke, at en Mand med nogenslunde Afgtelse for sig selv vil lade saadanne Bestyldninger staae uimodsagte; men det staaer for mig klart, at, naar en Mand bestyldes for saa graverende Ting, saa bør han søge at klare Sagen. Det stylder han sig selv, det stylder han sin Stilling, og det stylder han sit Lands Credit; thi det maa svække Tilliden til et Lands Papiirer og navnlig til dets Hypothekvæsen, naar man seer, at en Hypothekforenings Bestyrer kan gaae saaledes tilbærsk. Det maa skade Tilliden baade til det offentlige og til det private Hypothekvæsen og til den høiere Embedsstand, naar der ikke gjøres Noget, hvor Sligt steer. Jeg tillader mig endnu engang at rette Ordet til den ærede Finantsminister, som bemærkede, at jeg havde sagt, at Vedkommende havde feil-

agtige Begreber om Mit og Dit. Finantsministeren talte kun om „Mit“, og meente, der kun var Tale om „Mit“, men jeg kalder det „Dit“, naar man søger Laan i en Eiendom, som er bleven taget saa langt over sin Verdi, søger Laan deri af Andres, og deriblandt af Umyndiges Midler, Laan, der ikke staae i Forhold til den Sikkerhed, der kan kydes, og naar man senere sælger Eiendommen til en Mand, der virkelig er fallit; det er vel sikkert, at ogsaa han har sat Penge til, da han i alt Fald maa have betalt Noget ved sin Tiltrædelse. Jeg skal ikke rippe op i Actstykkerne, jeg skal kun nævne, hvad Enhver kan tage frem, hvorledes det omtales i Acterne, at disse Penge skulle være staaede tilveie. Det er antydet af Statsrevisionen, der omtaler Protocolens Sp. 217—18, skøndt den siger, at den ikke vil udtale sig om Forholdet mellem Grandjean og Bretton. Det foreligger ikke Offentligheden, men jeg vil ogsaa blot henvise dertil. Jeg stylder mig selv og Mindretallet at fremhæve, at vi paa ingen Maade ønske, og at vi ikke kunne være tjente med, ja, at vi neppe engang kunne ville taale at blive fremstillede som dem, der paa nogen Maade ville være offentlige Anklagere eller have fremdraget en Mand's Forhold i en offentlig Forsamling, for at lægge ham for Had. Jeg kender ikke Manden, men jeg vil ønske, at han vil frigjøre sig for de Bestyldninger, der ere reiste imod ham, thi det vil være i hans egen Interesse — og det bryder jeg mig endda ikke om, thi jeg kender ham ikke, og det kan derfor, som sagt, være mig ligegyldigt —, men det vilde være i det Offentliges Interesse, naar man faae, at disse Bestyldninger for, hvorledes han er omgaaedes med „Mit“ og „Dit“, vare falske. Jeg vilde glæde mig, naar jeg kunde have bidraget dertil ved at have draget Sagen frem paa den Maade, som jeg idag har gjort. Der kunde efter al den Modstand, vi have fundet, være Tale om at sige: Vi have maastee dog været paa gale Veie, det vilde dog maastee være rigtigt at lade denne Sag falde. Men jeg er tværtimod efter modent Overlæg, ogsaa efter Overveielse af, hvad vi idag have hørt, kommen til den faste Overbeviisning, at vi have handlet fuldkomment rigtigt, at vi have handlet i det Al-